

קליא ירי

מדוע החנו חוטפי המטוס היפאני בשבוע שעבר את המטוס החטוף במשך שלושה ימים בדובאיי, המתינו שם עד יום שני בלילה ורק אז המריאו חזרה למזרח התיכון?

תעלומה זו, בין שאר התעלומות של החטיפה המזרחית, מעסיקה ודאי חוקרים ופרשנים ברחבי העולם. אבל במערכת העולם הזה אין איש מטיל ספק בסיבה האמיתית לחנייה ממושכת זו בחום הלוהט של המידבר. מהרגע בו נחתו החוטף פים עם מטוס הג'מבו בדובאיי, סירבו לנהל משאומתן או להציג דרישות כל שהן, היתה מטרת המתנתם ברורה לנו כשמש: הם פשוט רוצים לחכות עד היום השלישי בשבוע, ולבצע אז את זממם, יהיה אשר יהיה, פשוט כדי לחבל בהעולם הזה, כדי שלא נוכל להופיע עם סיפור סיום החטיפה.

זה אולי נשמע מצחיק, אבל יש במערכת אנשים הלוקחים את זה כניסיון פגיעה אישי בהם. אין צורך להכביר במילים כדי לתאר את המתח במערכת מרגע בו נודע כי החוטפים מטיסים את המטוס היפאני לעבר המזרח התיכון, ואחר כך בכל שלבי הטיסה לדובאיי בחזרה.

במשך ארבעה ימים נראה היה ללא צל של ספק, כי זה יהיה הסיפור העיקרי של השבוע. האם ינחיתו החוטפים את המטוס בלוד? האם ירחפו מעל שמי ישראל ויציגו תביעות אולטימטיביות? האם ינסו לפוצץ את המטוס מעל יישוב עירוני בישראל?

שעה שכוחות הביטחון נערכו כו בלוד כדי לקדם את פני הרעה, נערכנו גם אנו במערכת, באותה מידה של כוננות, לקראת אפשרות סיקור רחבה של מה שאמור היה להיות סיפור אימים טראגי. כאשר התקרב מועד הדפסתו של הגיליון, ושעת הש"ש להדפסת השער כבר חלפה, אפשר היה לראות את עורך התבנית כוסס את ציפורניו בייאוש: "מדוע לעזאזל הם תקועים שם בדובאיי? למה הם לא זוזים? למה הם מחכים? האם הם לא יודעים שהעיתון צריך עוד מעט להופיע?"

ואז, בלילה של היום השני, כשנודע כי המטוס החטוף המריא מדובאיי לעבר המזרח התיכון, היה ברור שהמחבלים האלה לא רוצים לדפוק לא את האימפריאליזם היפאני ולא את הכובשים הציוניים. אלא אך ורק את מערכת העולם הזה. הם פשוט יבצעו את זממם ביום השלישי אחר-הצהריים, תיכף אחרי הופעת גיליון העולם הזה, כדי שנו יפיע בלי הסיפור עם גיליון מיושן וחסר-עניין ושער בלתי אקטואלי.

חשש זה, כפי שהסתבר, היה מוגזם במיקצת. הטראגדיקומדיה של המטוס הסתיימה ביום השלישי בבוקר, לפני הופעת גיליון העולם הזה. סיפור החטיפה תפס אז את המקום הראוי לו בגיליון. מה שאמור היה להיות הסיפור של השבוע, היה אפיוודה של מתח שכוסתה על פני טור אחד במדור במדינה.

סיכון נוקצוועי

פרשה זו יש בה אולי כדי להמחיש את אחת הבעיות שאנו ניצבים בפניהן מדי שבוע. זוהי בעיית השטח המת מבחינת הכיסוי העיתונאי של שבועון חדשות כמו העולם הזה.

העולם הזה יוצא לאור מדי יום שלישי בשעות הערב. בשעות אלה הוא נמכר ברחובות תל-אביב. לשאר ערי הארץ הוא מגיע רק ביום רביעי. חלק ניכר מהקוראים קונים אותו ביום חמישי ושישי. יש כאלה המעיינים בהעולם הזה רק בשבת. אבל אנחנו מוציאים את העולם הזה כאילו היה עיתון חדשות של יום שלישי אחר-הצהריים. אנחנו מתעקשים להכניס בו חדשות חשובות, עוצרים לפעמים את המכונות כדי להכניס ידיעות שהגיעו ממש עם הדפסתו הסופית של הגיליון.

זהו אחד הסיכונים של המיקצווע. אנחנו סבורים כי הקוראים מבחינים במאמץ זה ומעריכים אותו. אלא שלמרבית הקוראים אין כלל מושג על כך. הנה, למשל, סקור פים רבים המתפרסמים בהעולם הזה מועתקים למחרת היום בעיתונים היומיים. הקוראים מבחינים בידיעות אלה בעיתוני יום רביעי, נתקלים בהם ביום החמישי או בשבת גם בהעולם הזה. אינם מדקדקים לבדוק למי זכות הראשוניות. לרבים מהם יש לפעמים הרגשה שידיעות וסיפורים שהופיעו בהעולם הזה הם מיושנים ונכתבו כבר בעיתונים, בעוד שלמעשה הם פורסמו לראשונה מעל דפי שבועון זה.

אין מה לעשות נגד זה. אפילו הכרה במציאות זו לא תשנה את הטבע העיתונאי, לרצות לפרסם מהר ידיעות בלעדיות, להגיש אותן לקורא בעודן טריות ולוהטות.

ואם אנחנו כבר עוסקים בהשלכות שהיו לחטיפת המטוס היפאני על עבודת המערכת, איננו יכול שלא להזכיר כאן תיאוריה מעניינת של עורך הכיתוב עוזי הדרי. היה זה בשעה שישבנו כולנו ושברנו את ראשנו, מה היתה יכולה להיות מטרת החוטפים. מכל עבר נזרקו לחלל תיאוריות חדשות. כל תיאוריה נראתה דימונית ומטורפת יותר מקודמתה. עד אשר העלה עוזי את הרעיון הבא: "אולי כל העסק הוא פשוט מיבצע מאורגן של חברת בואינג, המייצרת את המטוסים הנחטפים ומפוצצים, כדי להגביר את מחזור המכירות שלה?"

צחקנו כששמענו את הגירסה. אבל אחרי רגע השתררה שתיקה. רגע אחד, צחקו צחק, אבל... לא! זה לא יכול להיות! זה מטורף מדי... רגע, מה מטורף מדי?

Handwritten signature or note at the bottom left.

הפרס כפליים

2002

מינימום פרס ראשון

150,000

ומצטבר עד

500,000*

* הזכייה בפרס הראשון לכל טופס אינה יכולה לעלות על מכסימום של 250,000

פרטים בדוכני המכירה

גן עדן למבוגרים המבונקים!! ולצעירים השובבים!!

כורסאות סקאי — דמוי עור, חדשות ומיוחדות, מתאימות לכל מקום.

חייבות להיות בכל סלון גם כתוספת לסלון מרוהט.

להשיג בכל הצבעים.

שלמה המלך 52, טל. 03/229072

איזה ניחוח גברי מ.ס.1 שלי

1st

מ.ס.1 מארצות הברית-מי אחר גלוח לגבר

Famous American After Shave For Men

באור-ורשסקי